

højere for Kørsel, der menes at frembyde særlig Fare, end for anden Kørsel, er her ved særlig tænkt paa den ovenfor omhandlede Kørsel med Personbefordringsvogne, der er udlejet uden Fører.

Da Erstatningsansvar ifølge Lovens § 38 kan komme til at paahvile en Fører uden Skyld, nemlig i Tilfælde, hvor han ikke har kunnet godtgøre at være uden Skyld, vil ogsaa Selvriskoen kunne blive effektiv i saadanne Tilfælde. Dette vil imidlertid ikke kunne undgaas, hvis Reglen om Selvrisiko skal svare til sit Formaal, idet en Regel, der kun paalagde Selvrisiko i Tilfælde, hvor Bevis for Skyld var ført, vilde virke i væsentlig ringere Grad motivskabende netop paa de Motorførere, overfor hvilke det er særlig vigtigt at indprente deres Ansvar. Iøvrigt indeholder de foreslaaede Bestemmelser ingen Uretfærdighed overfor de samvittighedsfulde og ansvarsbevidste Motorførere, da Forsikringspræmien selvfølgelig vil blive lavere, naar Forsikringstageren selv skal bære en Del af Skaden.

For saa vidt det skadevoldende Køretøj ikke er ført af Forsikringstageren, men af en anden paa dennes Vegne, f. Eks. af hans Chauffør, vil Forsikringstageren komme til selv at udrede Selvriskobeløbet i alle Tilfælde, hvor han ikke kan opnaa Dækning hos Føreren (Motorlovens § 38, Stk. 6 og 7). Den foreslaaede Selvriskoregel vil i saadanne Tilfælde, ligesom Reglen om Husbondansvaret i Chr. V.s Danske Lov 3-19-2, (naar dette ikke er dækket ved Ansvarsforsikring), virke i Retning af at skærpe Ansvarsfølelsen hos Principalen, nemlig ved Valg og Instruktion af Chauffør og Tilsyn med Køretøjets Vedligeholdelse, og hos Chaufføren gennem Risikoen for at miste sin Stilling.

For at gøre den foreslaaede Selvriskoregel effektiv stilles der Forslag om, at det skal være forbudt at dække Selvriskoen ved Forsikring (Nr. 18, 2. Punktum). Bestemmelsen er affattet saaledes, at den ogsaa udelukker Dækning gennem Forsikring af den Risiko, som en Afbetalingsælger løber ved, at det solgte Køretøj hæfter for Selvriskobeløbet. Uden en saa vidtgaende Affattelse af den supplerende Regel vilde man undergrave Hovedregelns Betydning i Forhold til de meget talrige Afbetalingskøbere. Afbetalingsælgeren maa sikre sig gennem et Depositum fra Køberens Side eller ved at forlange en saa meget større Udbetaling ved Købets Afslutning, hvorved Øjemedet med Selvriskoreglen netop vil naas.

Saafernt Forslaget gennemføres, vil Justitsministeriet sætte en passende Frist for Gennemførelsen af den tvungne Selvrisiko, i al Fald til den 1. Januar 1933.

Det bemærkes endnu, at Justitsministeriet ogsaa med Repræsentanterne for Forsikringsselskaberne og Motororganisationerne har drøftet Spørgsmaalet om Indførelse af en begrænset tvungen Selvrisiko paa al Forsikring mod Skade paa selve Motorkøretøjet ved Paakørsel, Sammenstød, Væltning eller andre lignende Kørselsuheld. Det er imidlertid herimod bl. a. gjort gældende, at en saadan Bestemmelse kan medføre, at mindre Skader, der omfattes af Selvriskoen, ikke vil blive repareret, hvilket kan gøre Køretøjet til en Fare for Færdselssikkerheden, og at det, uanset at Forsikringspræmien vil blive lavere, naar Forsikringstageren selv skal bære en Del af Skaden, vil føles som en Urimelighed, at Skader, der rammer et Køretøj uden nogen Skyld fra dets Førers Side, ikke kan faas dækkede af Forsikringsselskabet. Ministeriet har derfor ikke ment for Tiden at burde stille Forslag om en saadan Selvrisiko.

Til Nr. 19.

I den siden Motorlovens Ikrafttræden forløbne Tid har det vist sig, at Gennemførelsen af Forsikringsselskabernes Regreskrav i Henhold til § 39, Stk. 7, støder paa en Række Vanskeligheder. Kravet kan som Hovedregel ikke gøres gældende under selve Straffesagen, selv om Erstatningsspørgsmaalet iøvrigt afgøres under denne Sag, men Forsikringsselskabet maa anlægge en selvstændig civil Retssag mod Forsikringstageren. Ved Afgørelsen af, om et Regressøgsmaal bør anlægges, maa Forsikringsselskabet dels skønne over, om Forsikringstageren har udvist Forsæt eller grov Ugatsomhed, dels om det, hvis Forsikringstageren dømmes, er muligt at inddrive Regresbeløbet eller dog en Del deraf hos ham. Det førstnævnte Spørgsmaal beror paa et vanskeligt juridisk Skøn, og Forsikringsselskaberne vil ofte savne de fornødne Oplysninger til nogenlunde sikkert at kunne afgøre det sidste Spørgsmaal. Da en civil Retssag er forbundet med ikke ubetydelige Udgifter for Forsikringsselskabet, bliver Resultatet ofte, at Selskabet, som tilmed nødigt viser sig ukulant overfor sine Kunder, paa Forhaand opgiver et Regreskrav, der burde være gennemført.

For at lette Gennemførelsen af Regreskravet, saaledes at Reglen kan komme til at virke efter sin Hensigt, foreslaas det nu paalagt Domstolene, naar Erstatningsspørgs-